

Orientering til Statsforvaltningen om behandling af ansøgninger om familiesammenføring efter EU-retten, hvor referencen er dansk statsborger

Indholdsfortegnelse

1. Baggrund.....	4
2. Kredsen af EU-lande.....	5
3. Kort om EU-Domstolens domme i sagerne Singh, Eind, Carpenter, Metock, O. m.fl. og S. m.fl.	5
3.1. Singh-dommen	5
3.2. Eind-dommen.....	6
3.3. Carpenter-dommen	6
3.4. Metock-dommen.....	6
3.5. O-dommen.....	7
3.6. S-dommen	7
4. Betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger	7
4.1. Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger og vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land (principperne i dommene Singh, Eind, Metock og O).	8
4.1.1. Kredsen af familiemedlemmer	8
4.1.2. Den danske statsborger er omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land	13
4.1.3. Den danske statsborger skal i visse situationer kunne forsørge sig selv og sine familiemedlemmer ved tilbagevenden til Danmark	19
4.1.4. Den danske statsborger skal have etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land	21

4.1.5. Tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten	24
4.1.6. Tidsmæssig kontinuitet mellem den danske statsborgers benyttelse af retten til fri bevægelighed i et andet EU-land og den pågældendes tilbagevenden til Danmark.....	26
4.1.7. Krav til ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold	26
4.2. <i>Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, bor i Danmark og her anvender TEUF's bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser (principperne i Carpenterdommen) .....</i>	27
4.2.1. Kredsen af familiemedlemmer	27
4.2.2. Den danske statsborger bor i Danmark og herfra leverer tjenesteydelser til andre EU-lande.....	27
4.2.3. Grænseoverskridende tjenesteydelse	28
4.2.4. Reelt familieliv	28
4.3. <i>Den danske statsborger bor i Danmark og arbejder i et andet EU-land (principperne i S-dommen).....</i>	29
5. Fælles betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger	30
5.1. <i>Misbrug og svig .....</i>	30
5.2. <i>Særligt om hensyn til barnets tarv .....</i>	32
5.3. <i>Tidsbegrænset ophold.....</i>	34
5.4. <i>Tidsubegrænset ophold.....</i>	35
5.5. <i>Ophør af opholdsret.....</i>	35
5.5.1. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter hovedpersonens død eller udrejse.....	35
5.5.2. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter ophør af ægteskab	36
5.5.3. Børn med selvstændig ret til at blive boende samt forældrenes afledte opholdsret efter artikel 10 i forordning 492/11 (tidligere artikel 12 i forordning 1612/68).....	37
5.5.4. Ophør af opholdsret, når betingelserne ikke længere er opfyldt eller grundlaget var urigtigt, herunder ved udvist svig.....	38

6. Udrejsefrist	39
7. Sager omfattet af orienteringen	40

1. Baggrund

Et medfølgende familiemedlem til en EU-statsborger, som har ret til ophold her i landet efter bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011 om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Den Europæiske Unions regler, som ændret ved bekendtgørelse nr. 305 af 28. marts 2014 (i det følgende ”EU-opholdsbekendtgørelsen”), gives registreringsbevis (familiemedlemmet er selv EU-statsborger) eller opholdskort (familiemedlemmet er tredjelandsstatsborger).

EU-rettens regler om fri bevægelighed finder ikke anvendelse på rent interne forhold. Det betyder, at familiemedlemmer til danske statsborgere bosiddende i Danmark som udgangspunkt ikke kan opnå ret til ophold i Danmark i medfør af EU-rettens regler. Det følger dog af EU-Domstolens praksis, at en EU-statsborger ikke i alle tilfælde er afskåret fra at påberåbe sig at være omfattet af EU-reglerne i sit eget land, hvis den pågældende har gjort brug af retten til fri bevægelighed. Det følger af EU-Domstolens domme i sagerne Singh (sag C-370/90), Eind (sag C-291/05), Carpenter (sag C-60/00) og S m.fl. (sag C-457/12).

EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 om familiemedlemmer til danske statsborgere har følgende ordlyd:

”I det omfang det følger af EU-retten, har familiemedlemmer til en dansk statsborger ret til ophold her i landet ud over de 3 måneder, der følger af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2.”

EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 1, har følgende ordlyd:

”Afgørelser efter denne bekendtgørelse træffes af statsforvaltningen.”

Denne orientering fastlægger, i hvilket omfang Statsforvaltningen kan udstede registreringsbevis/opholdskort til familiemedlemmer efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13, jf. § 33, stk. 1, hvor referencen er dansk statsborger, efter de principper, som EU-Domstolen har fastlagt i sagerne Singh, Eind, Carpenter og S m.fl.

Endvidere indeholder orienteringen de ændringer i kravene til ansøgeren og den danske statsborger, som er en følge af fastlæggelsen af rækkevidden af EU-Domstolens domme i sagerne Metock m.fl. (sag C-127/08) og O m.fl. (sag C-456/12).

Nedenfor i pkt. 3 er de seks domme, der danner grundlag for ophold til familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, omtalt.

Efter udlændingelovens § 2, stk. 3, finder de begrænsninger, der følger af udlændingeloven, kun anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler. Udlændingelovens bestemmelser finder således – medmindre andet udtrykkeligt er angivet i bestemmelsen – anvendelse

på personer omfattet af EU-reglerne, medmindre dette strider mod EU-retten.

2. Kredsen af EU-lande

Følgende lande er EU-lande: Belgien, Bulgarien, Cypern, Estland, Finland, Frankrig, Grækenland, Kroatien, Irland, Italien, Letland, Litauen, Luxembourg, Malta, Nederlandene, Polen, Portugal, Rumænien, Slovakiet, Slovenien, Spanien, Storbritannien, Sverige, Tjekkiet, Tyskland, Ungarn, Østrig og Danmark.

Statsborgere i disse lande er EU-statsborgere.

Statsborgere fra EØS-landene (Norge, Island og Liechtenstein) og statsborgere fra Schweiz sidestilles med statsborgere fra EU-landene, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 1, stk. 2.

I denne orientering anvendes samlebetegnelserne "EU-land" for de lande, der er EU/EØS-lande samt Schweiz og "EU-statsborgere" for statsborgere i EU/EØS-landene og Schweiz.

3. Kort om EU-Domstolens domme i sagerne Singh, Eind, Carpenter, Metock, O. m.fl. og S. m.fl.

3.1. Singh-dommen

EU-Domstolens dom i sag C-370/90, Singh, der blev afsagt af EU-domstolen den 7. juli 1992, vedrørte et tilfælde, hvor en britisk statsborger, der var udrejst til Tyskland med henblik på at udøve lønnet beskæftigelse, ønskede at medbringe sin ægtefælle – der var tredjelandstatsborger – til sin egen medlemsstat, hvor den britiske statsborger skulle etablere sig som selvstændig erhvervsdrivende. Spørgsmålet i sagen var, om den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret indebar en forpligtelse for medlemsstaterne til at tillade indrejse til og ophold på sit område for en ægtefælle – uanset dennes nationalitet – til en EU-statsborger, som sammen med ægtefællen var udrejst til en anden medlemsstat for dér at udøve en lønnet beskæftigelse, og som på ny indrejser og etablerer sig i sin egen medlemsstat.

EU-Domstolen udtalte, at den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret for selvstændige erhvervsdrivende medfører, at en statsborger i en medlemsstat, som sammen med sin ægtefælle rejser til en anden medlemsstat for at udøve lønnet beskæftigelse i TEUF's forstand, ved tilbagevenden til oprindelseslandet for at etablere sig dér (dvs. udøve selvstændig erhvervsvirksomhed) kan medbringe ægtefællen i medfør af EU-rettens regler uanset ægtefællens nationalitet.

EU-Domstolen begrundede dette med, at en EU-statsborger kunne opgive at forlade sit oprindelsesland for at udnytte den fri bevægelighed for arbejdstagere og den fri etableringsret, såfremt vedkommende ikke ved tilbagevenden til den medlemsstat, hvori han/hun er statsborger, er underlagt vilkår med hensyn til indrejse og ophold, der er mindst ligeså fordelagtige som dem, vedkommende i henhold til EU-retten har krav på i en anden medlemsstat. EU-Domstolen skabte herved en særlig EU-retlig familiesammenføringsregel, idet retten til at medbringe sin ægtefælle

ved udnyttelsen af den fri bevægelighed blev udvidet til at omfatte EU-statsborgerens egen medlemsstat i forbindelse med tilbagevenden.

3.2. *Eind-dommen*

EU-Domstolens dom i sag C-291/05, Eind, der er afsagt den 11. december 2007, omhandlede den situation, hvor en tredjelandsstatsborger ansøgte om ophold efter EU-retten i Nederlandene med henvisning til sin far, der var nederlandsk statsborger og i Storbritannien havde udnyttet retten til fri bevægelighed som arbejdstager. EU-statsborgeren modtog kontanthjælp efter tilbagevenden til Nederlandene. Tredjelandsstatsborgeren havde tillige haft opholdstilladelse i Storbritannien i kraft af sin fars status som vandrende arbejdstager.

EU-Domstolen udtalte, at en EU-statsborgers egen medlemsstat ikke kan stille krav om, at en tredjelandsstatsborger skal have haft lovligt ophold i EU-statsborgerens egen medlemsstat forud for tilbagekomsten. EU-Domstolen udtalte videre, at reglerne om fri bevægelighed finder anvendelse, selvom EU-statsborgeren ikke udfører reelt og faktisk arbejde i sit eget medlemsland, når vedkommende vender tilbage efter at have udført lønnet beskæftigelse i en anden medlemsstat. EU-Domstolen udtalte herudover, at myndighederne i den medlemsstat, som arbejdstageren er statsborger i, er berettiget til og tilmed forpligtet til selv at undersøge, om arbejdstagerens slægtning på grundlag af EU-retten har ret til indrejse og ophold på den nævnte stats område, når arbejdstageren vender tilbage dertil.

3.3. *Carpenter-dommen*

EU-Domstolens dom i sag C-60/00, Carpenter, der er afsagt den 11. juli 2002, vedrørte et tilfælde, hvor en filippinsk statsborger, der opholdt sig ulovligt i Storbritannien, ønskede familiesammenføring efter EU-reglerne med en britisk statsborger i Storbritannien, der leverede grænseoverskridende tjenesteydelser.

EU-Domstolen fastslog, at en ægtefælle, der var statsborger i et tredjeland, kunne få familiesammenføring i en EU-statsborgers hjemland som konsekvens af EU-reglerne om fri bevægelighed for tjenesteydelser, fordi EU-statsborgeren, der var bosat og havde forretning i sit hjemland, leverede grænseoverskridende tjenesteydelser til modtagere, der var bosat i andre medlemsstater. Ægtefællen, der var statsborger i et tredjeland, var indrejst lovligt i EU-statsborgerens hjemland, men havde ikke ansøgt om at få forlænget sin opholdstilladelse. Domstolen konstaterede, at i en situation, som den der forelå i Carpenter-sagen, havde tredjelandsstatsborgeren efter EF-traktatens artikel 49 (nu TEUF artikel 56) ret til familiesammenføring.

3.4. *Metock-dommen*

EU-Domstolens dom i sag C-127/08, Metock m.fl., der blev afsagt den 25. juli 2008, tog stilling til fire sager, der alle omhandlede den situation, hvor en tredjelandsstatsborger, der var kommet til værtsmedlemsstaten som asylansøger og dermed uafhængigt af EU-statsborgeren, under påberåbelse af EF-traktatens (nu TEUF) regler om fri bevægelighed og opholdsdirektivet, ønskede at opnå en opholdsret under henvisning til ægteskab.

EU-Domstolen ændrede sin egen retsopfattelse efter Akrich-dommen (sag C-109/01). EU-Domstolen udtalte – i modsætning til i Akrich-dommen – at fællesskabsretten, nærmere bestemt opholdsdirektivet (direktiv 2004/38/EF), var til hinder for, at en medlemsstat kunne stille krav om, at en tredjelandsstatsborger, som var ægtefælle til en EU-statsborger, som havde bosat sig i en

medlemsstat, hvor han ikke var statsborger, forudgående skulle have opholdt sig lovligt i en anden medlemsstat inden vedkommendes ankomst til værtsmedlemsstaten. Dommen fastslår samtidig, at tidspunktet og stedet for ægteskabets indgåelse samt tidspunktet for indreisen ikke havde relevans for, hvorvidt fællesskabsreglerne fandt anvendelse, ligesom det var uden betydning, om familiemedlemmet var indrejst før eller efter, han/hun var blevet medlemmer af EU-statsborgerens familie. Dommen skelnede i den forbindelse ikke mellem personer, der havde ophold på grundlag af arbejde, studerende eller personer, der råder over tilstrækkelige midler til at forsørge sig selv.

3.5. O-dommen

EU-Domstolens dom i sag C-456/12, O. m.fl., der blev afsagt den 12. marts 2014, tog stilling til to sager, hvor tredjelandsstatsborgere søgte familiesammenføring efter EU-retten med henvisning til, at deres nederlandske ægtefælle var vendt tilbage til Nederlandene efter at have benyttet sin ret til fri bevægelighed ved at tage på weekend/ferie i en anden medlemsstat. Domstolen fastslog, at hvis en unionsborger har benyttet sin ret til fri bevægelighed i en anden medlemsstat og herefter vender tilbage til sin egen medlemsstat, må betingelserne for familiesammenføring i unionsborgerens egen medlemsstat ikke være strengere end de regler, opholdsdirektivet indrømmer vedkommende i værtsmedlemsstaten. Domstolen udtalte på den baggrund, at opholdsdirektivet finder analogt anvendelse, hvis en unionsborger vender tilbage til sin egen medlemsstat efter at have benyttet sin ret til fri bevægelighed.

3.6. S-dommen

EU-Domstolens dom i sag C-457/12, S. m.fl., der blev afsagt den 12. marts 2014, tog stilling til to sager, hvor tredjelandsstatsborgere, der boede i Nederlandene, søgte familiesammenføring efter EU-retten med nederlandske statsborgere, der opholdt sig i Nederlandene og arbejdede i et andet EU-land. EU-Domstolen fastslog, at enhver EU-statsborger, der inden for rammerne af en arbejds-kontrakt udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende har bopæl, er omfattet af EU-traktatens ret til arbejdskraftens frie bevægelighed. EU-domstolen udtalte endvidere, at retten til fri bevægelighed for arbejdstagere kan betyde, at en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en arbejdstager, som er EU-statsborger, indrømmes en afledt opholdsret i den medlemsstat, hvor EU-statsborgeren er statsborger, hvis familiesammenføringen er nødvendig for at sikre, at EU-statsborgeren faktisk kan udøve sin ret til arbejdskraftens frie bevægelighed.

4. Betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger

Den danske retsopfattelse har sikre holdepunkter i EU-Domstolens retspraksis og giver en dansk statsborger ret til familiesammenføring med et udenlandsk familiemedlem efter EU-reglerne om fri bevægelighed, hvis de i nedenfor under pkt. 4.1-4.3 nævnte betingelser er opfyldt. I pkt. 5 gennemgås de øvrige betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, der er fælles for situationerne som er beskrevet i pkt. 4.1-4.3.

Baggrunden for retten til familiesammenføring beskrevet i pkt. 4.1 er dommene i sagerne Singh (sag C-370/90) Eind (sag C-291/05), Metock (sag C-127/08) og O. m.fl. (sag C-456/12), jf. nærmere om dommene ovenfor under pkt. 3. Disse domme statuerer en ret til familiesammenføring efter EU-reglerne med en udenlandsk ægtefælle i det omfang, den danske statsborger vender tilbage til Danmark efter at have anvendt EU-reglerne om den fri bevægelighed i en anden medlemsstat.

Baggrunden for retten til familiesammenføring beskrevet i pkt. 4.2 er dommen i den såkaldte Carpenter-sag (sag C-60/00). Dommen vedrører retten til familiesammenføring efter EU-reglerne i situationer, hvor den danske statsborger bor i Danmark og herfra leverer tjenesteydelser til andre EU-lande.

Retten til familiesammenføring beskrevet i punkt 4.3 har baggrund i dommen i sagen S. m.fl. (sag C-457/12), der vedrører retten til familiesammenføring efter EU-reglerne i situationer, hvor den danske statsborger bor i Danmark og arbejder i et andet EU-land.

For at en dansk statsborger kan få familiesammenføring efter EU-reglerne med sit udenlandske familiemedlem, skal betingelserne i pkt. 4.1, pkt. 4.2 eller pkt. 4.3 være opfyldt. Endvidere skal de fælles betingelser beskrevet nedenfor i pkt. 5 være opfyldt.

4.1. Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger og vender tilbage til Danmark efter at have været omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land (principperne i dommene Singh, Eind, Metock og O).

4.1.1. Kredsen af familiemedlemmer

Kredsen af familiemedlemmer, der er omfattet af pkt. 4.1, er følgende personer:

- ægtefælle
- registreret partner
- fast samlever over 18 år
- direkte efterkommere under 21 år (det vil sige børn (biologiske og juridiske børn, adoptivbørn eller mindreårige i en permanent værges varetægt), børnebørn, etc.) af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever
- direkte efterkommere over 21 år (det vil sige børn, børnebørn, etc.) af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, som forsørges af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever

- slægtninge i opstigende linje (det vil sige forældre, bedsteforældre, etc.) til den danske statsborger eller til ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, der forsørges af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever
- andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner, m.v.) hvis de i det land, de ankommer fra, forsørges af den danske statsborger eller er optaget i dennes husstand
- andre familiemedlemmer (det vil sige søskende, fætre, kusiner, m.v.) hvis alvorlige helbredsmæssige grunde gør det absolut nødvendigt, at den danske statsborger personligt plejer de pågældende.

For så vidt angår ægtefælle eller registreret partner skal der fremvises dokumentation for indgåelsen af ægteskabet/det registrerede partnerskab f.eks. i form af en vielsesattest.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav.

For så vidt angår faste samlevende gælder der et krav om samliv på fælles bopæl samt et alderskrav på 18 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 3. Der gælder ikke noget minimumskrav for samlivets varighed. Det beror således på en konkret vurdering, om et parforhold har haft en sådan fasthed, at det kan give grundlag for ret til ophold. I almindelighed antages det, at 1½ til 2 års samliv på fælles bopæl vil være tilstrækkeligt til, at der foreligger et fast samlivsforhold af længere varighed. Har samlivet været kortere, skal der altid foretages en konkret vurdering med inddragelse af andre hensyn end samlivets længde.

Ved denne vurdering kan der tages hensyn til andre relevante aspekter end samlivets varighed som f.eks. fælles lån til huskøb og om parret har fået børn eller på anden måde udtrykt en forpligtelse over for hinanden. Der henvises til meddelelse af 2. juli 2009 fra Kommissionen til Europaparlamentet og Rådet om retningslinjer for en bedre gennemførelse og anvendelse af direktiv 2004/38/EF om unionsborgernes og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet), pkt. 2.1.1 (KOM(2009) 313).

Opholdsdirektivet skal generelt administreres i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (EMRK), herunder retten til respekt for familieliv i artikel 8.

Der kan være tilfælde, hvor betingelsen i § 2, stk. 3, om samliv på fælles bopæl ikke er opfyldt, men hvor der kan være ret til ophold, fordi der er tale om et familieliv, der er omfattet af artikel 8 i EMRK (se hertil EMD's dom af 27. oktober 1994 i *Kroon m.fl. mod Holland*, hvor et par gennem en længere årrække havde haft et fast forhold uden at være samlevende og i denne periode havde fået børn sammen.). I sådanne tilfælde skal Statsforvaltningen meddele afslag på ret til op-

hold efter EU-opholdsbekendtgørelsen og vejlede om, at der hos Udlændingestyrelsen kan søges om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 1, under henvisning til ganske særlige grunde.

Opholdsret for en samlever er endvidere betinget af, at hovedpersonen påtager sig et forsørgelsesansvar over for ansøgeren i overensstemmelse med forsørgelsesansvaret for ægtefæller i dansk ret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 16.

For så vidt angår andre familiemedlemmer end ægtefæller/registrerede partnere/faste samlevere skal der være tale om et reelt slægtskabsforhold mellem den danske statsborger/ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever og familiemedlemmet.

Til brug for en ansøgning om familiesammenføring skal der fremvises dokumentation for, at der er etableret en familiemæssig tilknytning mellem den danske statsborger/ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever og familiemedlemmet forud for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, f.eks. en dåbs- eller fødselsattest (i forhold til børn).

Endvidere er det en forudsætning, at den danske statsborger og familiemedlemmet/ansøgeren har haft et reelt samliv i det EU-land, hvor den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed. Kravet indebærer, at familiemedlemmet/ansøgeren har haft et ophold i det EU-land, hvor den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed. Det bemærkes, at det er en betingelse, at familiemedlemmets/ansøgerens ophold i EU-landet finder sted under den periode, hvor den danske statsborger udnytter sin ret til fri bevægelighed. Der kan ikke stilles krav om, at familiemedlemmets/ansøgerens ophold i EU-landet har været lovligt. Det bemærkes, at der ikke kræves dokumentation for forældremyndighed i forbindelse med familiesammenføring med børn. Hvis den danske statsborger ikke har forældremyndigheden eller del i denne, er det tilstrækkeligt, at den forælder, der har forældremyndigheden, giver samtykke til, at barnet kan tage ophold i Danmark.

4.1.1.1. Særligt om familiesammenføring med direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og personer i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) (EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3 og 4)

Familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4, har kun ret til ophold i det omfang, det er dokumenteret, at familiemedlemmet i hjemlandet eller det land, familiemedlemmet ankommer fra, er økonomisk afhængig af den danske statsborger eller dennes ægtefælle. Hvor den direkte efterkommer (børn, børnebørn m.fl.) eller familiemedlemmet i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) har tilstrækkelige midler til egen forsørgelse, anses de ikke for økonomisk afhængige

af den danske statsborger eller dennes ægtefælle, hvorfor de ikke omfattes af EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4.

På baggrund af EU-domstolens domme i sagerne Zhu og Chen (sag C-200/02) og Jia (sag C-1/05) kan følgende kriterier opstilles for, at direkte efterkommere over 21 år (børn, børnebørn m.fl.) og familiemedlemmer i opstigende linje (forældre, bedsteforældre m.fl.) er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 3 eller 4:

- Det pågældende familiemedlem skal henset til sine økonomiske og sociale forhold ikke være i stand til at sørge for sine grundlæggende fornødenheder.
- Vedkommendes materielle behov skal i hjemlandet dækkes af unionsborgeren eller dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever.
- Det materielle behov skal foreligge i familiemedlemmets hjemland eller i det land, hvorfra familiemedlemmet kom på det tidspunkt, hvor han/hun ansøger om at slutte sig til unionsborgeren eller dennes ægtefælle/registrerede partner/faste samlever.
- Den blotte omstændighed, at fællesskabsborgeren eller dennes ægtefælle påtager sig at forsørge det berørte familiemedlem, beviser ikke, at der foreligger et reelt forsørgelsesforhold for familiemedlemmet.
- Der kan fremlægges ethvert bevis for, at der foreligger et behov for materiel støtte

Et dokument, der er udstedt af vedkommende myndighed i hjemlandet eller i det land, som vedkommende kommer fra, hvoraf fremgår, at der foreligger et forsørgelsesforhold, kan således ikke udgøre en nødvendig betingelse for tildeling af en opholdstilladelse.

Det bemærkes i denne sammenhæng, at der efter EU-Domstolens praksis (sag C-423/12, Reyes) ikke kan stilles krav om, at direkte efterkommere over 21 år, for at anses for at være forsørget af en unionsborger, skal godtgøre, at den pågældende forgæves har forsøgt at finde arbejde, få hjælp til forsørgelse af myndighederne i sit oprindelsesland og/eller på anden vis klare sin forsørgelse, jf. dommens præmis 28.

I forhold til vurderingen af, om det pågældende tredjelandsfamiliemedlem over 21 år forsørges af unionsborgeren, har det ikke nogen betydning, at familiemedlemmet på grund af personlige forhold, såsom alder, uddannelse og helbred vurderes at have gode forudsætninger for at finde arbejde, og vedkommende desuden har til hensigt at arbejde i Danmark, jf. Reyes-dommens præmis 33.

Tilsvarende gælder for familiemedlemmer i opstigende linje.

Det er en forudsætning, at familiemedlemmet/ansøgeren har haft et **ophold** i det EU-land, hvor den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed. Det bemærkes, at det er en betingelse, at familiemedlemmets/ansøgerens ophold i EU-landet finder sted under den periode, hvor den danske statsborger udnytter sin ret til fri bevægelighed.

Herudover stilles der krav om, at den danske statsborger godtgør at kunne forsørge sig selv og familiemedlemmet i Danmark, jf. afsnit 4.1.3.

Har familiemedlemmet alene kortvarigt opholdt sig i det andet EU-land sammen med den danske statsborger, lægges der vægt på, om forsørgelsen er sket i hjemlandet eller i et tredjeland, hvor ansøgeren har haft ophold forud for ansøgningen om ophold i Danmark. Direkte efterkommere over 21 år samt familiemedlemmer i opstigende linje, der ikke opfylder ovennævnte betingelse om forsørgelse, kan efter omstændighederne være omfattet af gruppen ”andre familiemedlemmer”, jf. nedenfor afsnit 4.1.1.2.

4.1.1.2. Særligt om familiesammenføring med andre familiemedlemmer (EU-opholdsbekendtgørelsens § 2, stk. 1, nr. 5 og 6)

For så vidt angår andre familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 5, gælder, at der skal være en vis tilknytning mellem familiemedlemmet og den danske statsborger.

For familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 5, er det således et krav, at det dokumenteres, at familiemedlemmet i det land, hvor vedkommende ankommer fra, enten er optaget i den danske statsborgers husstand eller forsørges af den danske statsborger i den betydning, som er anført ovenfor. Der kan kræves dokumentation i form af et dokument udstedt fra den kompetente myndighed i familiemedlemmets hjemland eller det land, vedkommende ankommer fra, der attesterer, at familiemedlemmet forsørges af den danske statsborger eller er medlem af dennes husstand, jf. artikel 10, stk. 2, litra e, i opholdsdirektivet.

For familiemedlemmer omfattet af § 2, stk. 1, nr. 6, er det et krav, at det dokumenteres, at der foreligger alvorlige helbredsmæssige grunde, der gør det absolut nødvendigt, at den danske statsborger personligt plejer familiemedlemmet.

Herudover stilles der krav om, at den danske statsborger godtgør at kunne forsørge sig selv og familiemedlemmet i Danmark, jf. afsnit 4.1.3.

4.1.2. Den danske statsborger er omfattet af reglerne om fri bevægelighed i et andet EU-land

Det er et krav, at den danske statsborger har opholdt sig i et andet EU-land som:

- arbejdstager eller pensioneret arbejdstager
- selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder eller som pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller pensioneret tjenesteyder
- udstationeret
- studerende
- person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende).

Nedenfor under pkt. a)-g) er betingelserne for at være omfattet af de nævnte persongrupper kort beskrevet.

Registreringsbevis/opholdskort på baggrund af EU-domstolens retspraksis, jf. pkt. 3, til udenlandske familiemedlemmer, hvor referencen er dansk statsborger og har opholdt sig i et andet EU-land, udstedes efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 under nedennævnte øvrige betingelser, jf. Integrationsministeriets notat af 10. april 2008, der er vedlagt som bilag 1, og Integrationsministeriets meddelelse af 2. oktober 2008 om ændringer af EU-opholdsbekendtgørelsen og praksis som følge af Metock-dommen m.v., der er vedlagt som bilag 2.

Det er et krav, at den danske statsborger har opholdt sig i det EU-land, fra hvilket han eller hun vender tilbage til Danmark, som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, udstationeret, studerende eller person med tilstrækkelige midler. Dette gælder dog ikke, hvis den danske statsborger har opnået tidsubegrænset opholdsret i det andet EU-land.

Det er ikke et krav, at den danske statsborger har fået udstedt registreringsbevis i det pågældende EU-land, hvis blot han/hun opfyldte betingelserne for at udnytte retten til ophold som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, som pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, udstationeret, studerende eller som person med tilstrækkelige midler. Således vil f.eks. en dansk arbejdstager i Sverige, der ikke har fået udstedt et registreringsbevis i Sverige grundet manglende ansøgning herom, kunne dokumentere arbejdsforholdet gennem arbejdskontrakt, lønsedler, erklæringer etc.

Der stilles i nogle tilfælde krav om, at den danske statsborger ved tilbagevenden til Danmark råder over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmets underhold, at den pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at falde det offentlige til byrde, jf. nærmere herom nedenfor i pkt. 4.1.3.

a) Arbejdstagere

Har den danske statsborger haft beskæftigelse i det andet EU-land, må beskæftigelsen - for at den danske statsborger kan blive anset som arbejdstager i EU-rettens forstand - ikke have været af rent marginal karakter.

Det beror på en konkret vurdering af den enkelte sags faktiske omstændigheder, om en EU-statsborger kan betragtes som arbejdstager i EU-rettens forstand. Det er afgørende, om der er tale om udøvelse af faktisk og reel beskæftigelse. Ved vurderingen af, om der er tale om faktisk og reel beskæftigelse, lægges der vægt på, at den pågældende udfører eller har udført et arbejde, som vedkommende har modtaget en modydelse for, typisk i form af løn. Beskæftigelse, der fremstår som et rent marginalt supplement, er udelukket fra anvendelsesområdet, idet reglerne om fri bevægelighed for arbejdstagere alene er møntet på at garantere den frie bevægelighed for personer, der udøver økonomisk aktivitet. Den omstændighed, at den pågældende som led i arbejdsforholdet kun har arbejdet ganske få timer, kan være et holdepunkt for, at den udøvede beskæftigelse kun er et rent marginalt supplement. Det er derfor normalt en betingelse, at der har været tale om beskæftigelse i minimum 10-12 timer ugentligt. Betingelsen om, at der normalt skal foreligge 10-12 timers ugentlig beskæftigelse, er baseret på EU-Domstolens retspraksis, jf. EU-Domstolens dom i sag C-139/85, Kempf, og sag C-444/93, Megner og Scheffel. I den førstnævnte sag var der tale om en beskæftigelse på 12 timer ugentligt, og i den sidstnævnte sag har EU-Domstolen slået fast, at en lønnet beskæftigelse, hvorved arbejdstiden normalt ikke overstiger 18, 12 eller endog 10 timer ugentligt, ikke udelukker, at den person, der udøver den, anses for arbejdstager i EU-rettens forstand. EU-Domstolen har i Genc-dommen (sag C-14/09) fastslået, at kriterier såsom ret til betalt ferie, løn under sygdom, arbejdsforholdets tidsmæssige udstrækning, samt om man er dækket af en overenskomst, skal indgå i den samlede konkrete vurdering af, om et arbejdsforhold, hvor det ugentlige timetal ikke overstiger 10-12 timer, er reelt og faktisk. I den konkrete sag var der tale om 5,5 timers ugentlig beskæftigelse. EU-Domstolen tog ikke stilling til, om en ugentlig arbejdstid på 5,5 timer var tilstrækkelig til at være omfattet af arbejdstagerbegrebet, eller om der var tale om beskæftigelse af rent marginal karakter, da det blev overladt til medlemsstaten at foretage denne vurdering. Der kan ikke ved vurderingen fastsættes en nedre grænse for, hvor længe arbejdsforholdet skal have været.

EU-Domstolen har i dommen Franca Ninni-Orasche (sag C-413/01) fastslået, at en tidsbegrænset kontrakt på 10 ugers arbejde var tilstrækkelig til, at der var tale

om en arbejdstager i EU-rettens forstand. Sagen vedrørte uddannelsesstøtteområdet, og der blev på baggrund heraf udstedt en vejledning til kommunerne for, hvornår en person skal anses som arbejdstager. Vejledningen vedrører ansættelsesforhold, der på forhånd er aftalt til at have en kort varighed. I vejledningen er fastsat en tidsgrænse på 10 uger i sådanne sager. Det understreges dog i vejledningen, at der i hvert enkelt tilfælde skal foretages en konkret vurdering.

EU-Domstolens 10-ugers grænse i Ninni-Orasche-sagen kan alene anses for at være et eksempel på en sag, hvor et arbejde af 10 ugers varighed ansås for tilstrækkeligt. En EU-statsborger, som har tidsubegrænset ansættelse, men ophører med arbejdet efter mindre end 10 uger, vil efter omstændighederne kunne opfylde betingelserne for at være arbejdstager i EU-rettens forstand, ligesom en person, der har arbejdet mere end 10 uger ikke altid vil opfylde betingelserne, f.eks. fordi der er tale om en beskæftigelsesform, der har et så lidet omfang, at det fremstår som et rent marginalt supplement.

Der skal altid foretages en konkret og individuel vurdering fra sag til sag.

Som eksempel på en situation, hvor kort tids arbejde i et andet EU-land vil kunne betragtes som faktisk og reelt, kan nævnes den situation, hvor en person har planlagt at etablere et reelt og faktisk ophold i f.eks. Sverige og i den forbindelse skal påbegynde et faktisk og reelt arbejde, men hvor det som følge af uforudsete begivenheder er nødvendigt, at personen vender tilbage til Danmark, f.eks. på grund af dødsfald i familien. I en sådan situation vil denne person efter en konkret vurdering kunne betragtes som arbejdstager i fællesskabsretlig forstand.

b) Selvstændig erhvervsdrivende og tjenesteydere

Retten til at udøve selvstændig erhvervsvirksomhed følger af TEUF artikel 49, hvorefter enhver EU-statsborger har ret til frit at etablere sig på en anden medlemsstats område (etableringsret).

EU-Domstolen har i sagen *Factortame II* (sag C- 221/89) anført, at etablering indebærer ”aktuel udøvelse af en økonomisk aktivitet gennem et fast forretningssted for en ubegrænset periode.”

Selvstændig erhvervsvirksomhed er normalt kendetegnet ved, at der for egen regning og risiko udøves en virksomhed af økonomisk karakter og med det formål at indvinde et økonomisk udbytte. Endvidere er det en forudsætning, at virksomheden udøves nogenlunde regelmæssigt og gennem en ikke helt kort periode. Endelig må det være en forudsætning, at virksomheden ikke er af ganske underordnet omfang.

Der stilles ikke krav om, at erhvervsvirksomheden giver overskud, ligesom der ikke på ansøgningstidspunktet stilles krav om, at EU-statsborgeren er momsregistreret, idet der ikke kan ske tilmelding til momsregistret, før den pågældende er blevet tilmeldt folkeregistret.

Der kan være tale om både fysiske og juridiske personer, der driver erhvervsvirksomhed.

Det skal sikres, at der faktisk drives/er drevet erhvervsvirksomhed.

Retten til at levere en tjenesteydelse følger af TEUF artikel 56, hvorefter enhver EU-statsborger, der er bosat i én medlemsstat, har ret til at yde en tjenesteydelse i en anden medlemsstat. TEUF artikel 57, fastslår, at der ved en tjenesteydelse forstås ydelser, der normalt udføres mod betaling, i det omfang de ikke omfattes af den fri bevægelighed for varer, kapital og personer.

Som eksempler på tjenesteydere kan nævnes revisorer, advokater og handelsagenter.

Om afgrænsningen over for personer, der er selvstændige erhvervsdrivende, kan det anføres, at den væsentligste forskel er, om virksomheden drives i det pågældende medlemsland for en ubegrænset tidsperiode, eller om der leveres en tjenesteydelse i en begrænset periode, mens tjenesteyderen bevarer sin selvstændige erhvervsvirksomhed i en anden medlemsstat. Spørgsmålet kan være relevant, fordi en selvstændig erhvervsdrivende – modsat tjenesteyder – i en række tilfælde bevarer sin opholdsret, hvis vedkommende ophører med sin selvstændige erhvervsvirksomhed.

c) Udstationerede

Efter EU-retten er en udstationeret en person, der med henblik på at levere en tjenesteydelse på vegne af en tjenesteyder, der er etableret i EU, er udstationeret i et andet EU-land.

En dansk statsborger kan således være udstationeret i et andet EU-land og på dette grundlag dér være omfattet af den fri bevægelighed.

En herboende tredjelandstatsborger kan ikke ved udstationering til et andet EU-land anvende principperne i dommene Singh og Eind som grundlag for familiesammenføring ved tilbagevenden til Danmark, da tredjelandstatsborgere ikke kan udnytte TEUF's regler om fri bevægelighed.

d) Studerende

Som studerende i et andet EU-land skal man være indskrevet ved en privat eller offentlig institution, der er godkendt eller som finansieres af staten i medfør af lovgivning eller administrativ praksis, med henblik på dér som hovedaktivitet at følge en uddannelse, herunder en erhvervsuddannelse.

e) Person med tilstrækkelige midler

Som person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende) skal man i det andet EU-land have rådet over sådanne indtægter eller midler til sit og familiemedlemmernes underhold, at man efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde.

EU-Domstolen har i sagen Zhu og Chen (sag C-200/02) udtalt, at der ikke kan stilles krav om, hvor midlerne skal komme fra, jf. præmis 29. EU-Domstolen udtaler videre, at bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med dennes formål, nemlig at beskytte de offentlige finanser, og at et yderligere krav til midlernes oprindelse vil udgøre et uforholdsmæssigt indgreb, jf. præmis 33. Dommen konkluderer på baggrund heraf, at betingelsen om at råde over tilstrækkelige midler er opfyldt, hvis de finansielle midler er sikret af et familiemedlem til EU-statsborgeren.

EU-Domstolen har endvidere i sagen Kommissionen mod Belgien (sag C-408/03) statueret, at der ikke kan stilles krav om, at den person, som forpligter sig til at forsørge EU-statsborgeren står i et bindende retsforhold til unionsborgeren, jf. præmis 46.

Således er det ikke muligt at stille et krav om, at den pågældende EU-statsborger personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge EU-statsborgeren/ansøgeren, og selve EU-statsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

Der henvises i øvrigt til bilag 3, som er Integrationsministeriets notat af 17. marts 2009 om begrebet tilstrækkelige midler i opholdsdirektivets forstand.

f) Pensionerede arbejdstagere, pensionerede selvstændig erhvervsdrivende, pensionerede tjenesteydere

Det bemærkes, at de nedenfor nævnte tidsfrister, der følger af EU-opholdsbekendtgørelsens § 7, stk. 1, nr. 1-3, finder analog anvendelse for danske statsborgere, der har udnyttet retten til fri bevægelighed i et andet EU-land.

En dansk statsborger, der ophører eller er ophørt med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed i et andet EU-land, efter at den pågældende har opnået den i lov om folkepension fastsatte alder for oppebæring af folkepension eller ophører med lønnet beskæftigelse og går på førtidspension - forudsat at den pågældende har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i det andet EU-land i de sidste 12 måneder forud herfor samt uafbrudt har haft fast ophold i det andet EU-land i de sidste 3 år forud herfor - er omfattet af den fri bevægelighed i det andet EU-land.

En dansk statsborger, der på grund af vedvarende arbejdsudygtighed må ophøre med lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed i det andet EU-land, såfremt den pågældende i de sidste 2 år forud herfor uafbrudt har haft fast ophold i det andet EU-land, er omfattet af den fri bevægelighed i det andet EU-land. Der stilles dog ikke krav til opholdets varighed, hvis arbejdsudygtigheden skyldes en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, der giver ret til en vedvarende ydelse, der helt eller delvis udredes af en myndighed i det andet EU-land.

En dansk statsborger, der efter 3 års fast ophold og lønnet beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed i et andet EU-land har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig erhvervsvirksomhed på en anden medlemsstats område, men bibeholder sin bopæl i det første EU-land, hvortil den pågældende som regel vender hjem mindst en gang om ugen, er omfattet af den fri bevægelighed i det første EU-land.

Perioder med uforskyldt arbejdsløshed, der er behørigt bekræftet af jobcentret, og perioder uden arbejde, som den pågældende person ikke har indflydelse på, samt fravær fra arbejde eller ophør heraf på grund af sygdom eller ulykke, betragtes som perioder med beskæftigelse.

g) Har opnået tidsubegrænset opholdsret i værtslandet

EFTA-Domstolen afsagde den 26. juli 2011 dom i Clauder-sagen (sag E-4/11).

Domstolen fastslog, at en tidsubegrænset opholdsret efter opholdsdirektivet medfører en afledt ret i værtsmedlemsstaten for familiemedlemmer, hvilket følger af opholdsdirektivets formål og opbygning. Der stilles i denne situation ikke krav om opfyldelse af betingelserne i direktivets artikel 7.

En dansk statsborger, der har opnået tidsubegrænset opholdsret i en anden medlemsstat under benyttelse af retten til fri bevægelighed, mødes derfor heller ikke ved tilbagevenden til Danmark med betingelser i forhold til retten til familiesammenføring med de i henhold til opholdsdirektivet berettigede familiemedlemmer,

som den danske statsborger har boet sammen med i den anden medlemsstat, og som ledsager eller slutter sig til den pågældende i Danmark.

I forbindelse med behandlingen af familiemedlemmernes ansøgninger om ret til ophold, kan der derfor ikke stilles krav om, at en dansk statsborger, der har opnået tidsubegrænset opholdsret efter EU-retten i et andet EU-land, skal dokumentere, at han/hun fortsat opfylder sit oprindelige opholdsgrundlag i landet, dvs. at han/hun fortsat er arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, tjenesteyder, pensioneret arbejdstager, pensioneret selvstændig erhvervsdrivende, pensioneret tjenesteyder, udstationeret, studerende eller en person med tilstrækkelige midler i EU-rettens forstand.

Selvom den danske statsborger oprindeligt opholdt sig i EU-landet som person med tilstrækkelige midler, kan der, efter den danske statsborger har opnået tidsubegrænset opholdsret i landet, ikke længere stilles krav om, at vedkommende dokumenterer at have forsørget sig selv og sine familiemedlemmer i værtsstaten, ligesom der ikke kan stilles krav om, at han/hun godtgør at kunne forsørge familiemedlemmerne efter indrejsen i Danmark.

Der henvises om Clauder-dommen til Justitsministeriets juridiske fortolkningsnotat af 14. august 2012, som er vedlagt som bilag 4.

4.1.3. Den danske statsborger skal i visse situationer kunne forsørge sig selv og sine familiemedlemmer ved tilbagevenden til Danmark

Der kan stilles krav om, at den danske statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land som *økonomisk aktiv - eller som pensioneret økonomisk aktiv* – og som ved sin tilbagevenden til Danmark søger om familiesammenføring med *andre familiemedlemmer end kernefamiliemedlemmer*, se definitionen nedenfor, *dokumenterer*, at han/hun er i stand til at forsørge sig selv og disse familiemedlemmer ved tilbagevenden til Danmark.

Det bemærkes, at det for så vidt angår visse familiemedlemmer stilles et kvalificeret forsørgelseskrav for at disse overhovedet anses for omfattet af retten til ophold, se pkt. 4.1.1 om kredsen af familiemedlemmer.

Som økonomisk aktive anses arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende, tjenesteydere og udstationerede.

Der kan tillige stilles krav om, at en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land som *studerende*, og som ved tilbagevenden til Danmark søger om familiesammenføring til sit familiemedlem, *dokumenterer*, at han/hun råder over tilstrækkelige midler til sig selv og alle sine familiemedlemmer, dvs. også kernefamiliemedlemmer. Hvis der er tale om kernefamiliemed-

lemmer til den studerende, kan den danske statsborger nøjes med at underskrive en *erklæring* om forsørgelse.

Der kan tillige stilles krav om, at en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land som *person med tilstrækkelige midler (selvforsørgende)*, og som ved tilbagevenden til Danmark søger om familiesammenføring, *dokumenterer*, at han/hun råder over tilstrækkelige midler til sig selv og alle sine familiemedlemmer, dvs. også kernefamiliemedlemmer.

Den danske statsborger betragtes som selvforsørgende (person med tilstrækkelige midler), hvis midlerne stammer fra lønindtægter eller indtægter fra selvstændig erhvervsvirksomhed i et andet land, herunder et andet EU-land.

Der henvises i øvrigt til Integrationsministeriets notat af 17. marts 2009 om forsørgelseskravet i opholdsdirektivet, som er vedlagt som bilag 5.

Kernefamiliemedlemmer til den danske statsborger er følgende:

- ægtefælle
- registreret partner
- fast samlever over 18 år, såfremt pågældende har samlevet på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en dansk statsborger over 18 år, og såfremt den danske statsborger påtager sig et forsørgelsesansvar for ansøgeren i overensstemmelse med forsørgelsesansvaret for ægtefæller i dansk ret, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 16
- direkte efterkommere af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever, som ikke er fyldt 21 år.

Som konsekvens af EU-Domstolens dom i sagen O. m.fl. (sag C-456/12), stilles forsørgelseskravet ikke i forhold til den danske statsborgers kernefamiliemedlemmer i situationer, hvor den danske statsborger ved sin tilbagevenden til Danmark skifter status fra ikke-økonomisk aktiv (selvforsørgende eller studerende) til økonomisk aktiv (arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende). Der henvises til Justitsministeriets juridiske fortolkningsnotat af 26. maj 2014 om sagerne, O m.fl. (sag C-456/12), og S. m.fl. (sag C-457/12), som er vedlagt som bilag 6.

Endvidere stilles der ikke forsørgelseskrav, hvis den danske statsborger har opnået tidsubegrænset opholdsret i det EU-land, hvor vedkommende har benyttet sin ret til fri bevægelighed uanset, om den danske statsborger oprindeligt opholdt sig der som studerende eller person med tilstrækkelige midler, jf. pkt. 4.1.2 litra g ovenfor.

Ikke-kernefamilie-medlemmer til den danske statsborger er de øvrige af denne orientering omfattede familie-medlemmer, se pkt. 4.1.1.

Forsørgelseskravet stilles, medmindre ganske særlige grunde taler derimod. Det er ikke nærmere bestemt i EU-opholdsbekendtgørelsen eller opholdsdirektivet, hvilke ganske særlige grunde der kunne være tale om. Blandt de særlige grunde, der kunne tale for ikke at stille forsørgelseskravet, vil eksempelvis være den situation, hvor kravet vil føre til en afgørelse, som er i modstrid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i EMRK om familiens enhed.

Ret til familiesammenføring gives betinget af, at den danske statsborger råder over sådanne midler eller indtægter til sit og sine familie-medlemmers underhold, at de pågældende efter en konkret vurdering ikke kan antages at ville falde det offentlige til byrde. Ved bedømmelsen heraf skal der tages hensyn til den danske statsborgers og dennes families personlige situation. Kravet vil altid være opfyldt, hvis den danske statsborger råder over indtægter og midler, der svarer til summen af de ydelser, som de pågældende ville kunne have modtage efter de tidligere bestemmelser i § 25, stk. 12, og § 34 i lov om aktiv socialpolitik (starthjælp).

Hvis den pågældende derimod har et månedligt rådighedsbeløb, der ligger under niveauet for starthjælp, kan det ikke automatisk føre til afslag. Afgørelsen må derimod bero på en konkret vurdering af vedkommendes personlige forhold.

Det bemærkes, at det ikke er muligt at stille krav om, at den pågældende hovedperson personligt råder over de pågældende midler eller at stille krav om, at der mellem den person, der forpligter sig til at forsørge EU-statsborgeren/ansøgeren, og selve EU-statsborgeren/ansøgeren, eksisterer en gensidig forsørgelsespligt i henhold til national ret.

4.1.4. Den danske statsborger skal have etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land

Det er et krav, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land og dér har opholdt sig som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende eller tjenesteyder, pensioneret arbejdstager eller pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller pensioneret tjenesteyder, udstationeret, studerende eller person med tilstrækkelige midler. Det gælder dog ikke, hvis den danske statsborger har opnået tidsbegrænset ophold i det andet EU-land.

Som følge heraf vil der i tilfælde, hvor der *foreligger tvivl* om, hvorvidt en dansk statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i det andet EU-land, skulle kræves dokumentation herfor, jf. nærmere nedenfor.

Kravet om etablering af et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land gælder både for danske statsborgere, hvis familiemedlem ansøger om familiesammenføring og er EU-statsborger og for danske statsborgere, hvis familiemedlem ansøger om familiesammenføring og er tredjelandsstatsborger.

Kravet betyder, at der skal være tale om en reel og faktisk flytning til værtslandet, dvs. et andet EU-land. Flytningen skal være en realitet, og der må eksempelvis ikke blot være tale om et kortvarigt ophold på et hotelværelse, hvorefter den pågældende vender tilbage til Danmark med henblik på at ansøge om familiesammenføring.

Der kan ved vurderingen lægges vægt på, at den danske statsborger har indrettet sig på en måde, som viser, at den danske statsborger har en tilværelse i EU-landet, og at den danske statsborger har draget de konsekvenser, der følger af at være flyttet til et andet land, f.eks. ved fremlæggelse af dokumentation for leje eller køb af bolig, oprettelse af bankkonto, tegning af forsikringer etc.

Som et andet eksempel på et kortvarigt ophold, der efter en umiddelbar vurdering ikke kan antages at udgøre et reelt og faktisk ophold, kan nævnes fremleje af et værelse eller tilflytning på en c/o adresse hos slægtninge eller bekendte i en kortvarig periode. Til forskel herfra må et længere ophold i en lejelejlighed på grundlag af en tidsbegrænset lejekontrakt eller et længere ophold i en bolig, som den danske statsborger har købt, umiddelbart antages at udgøre et reelt og faktisk ophold. Der vil dog skulle foretages en konkret og individuel vurdering af samtlige konkrete omstændigheder i sagen, hvor ovennævnte forhold skal indgå.

Med henblik på at skærpe opmærksomheden omkring kravet om, at den danske statsborger skal have etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet, skal den danske statsborger erklære, at han eller hun har etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet. Erklæringen - som sker på tro og love under strafansvar - afgives i forbindelse med ansøgning om familiesammenføring i ansøgningskemaerne. Erklæringen skal udfyldes i ansøgninger, der indgives fra ikrafttrædelsen af bekendtgørelse nr. 984 af 2. oktober 2008 om ændring af EU-opholdsbekendtgørelsen. Bekendtgørelsen trådte i kraft den 5. oktober 2008. Der henvises til pkt. 7 nedenfor.

Hvis der er grund til at antage, at den danske statsborger ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, skal der forevises dokumentation for dette. Der skal meddeles afslag på familiesammenføring til familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, som afslår at udfylde den nævnte erklæring, hvis det ikke i øvrigt af sagens omstændigheder fremgår, at den danske statsborger opfylder kravet om etablering af et reelt og faktisk ophold. Afslaget skal således gives under henvisning til, at kravet om, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet, ikke er opfyldt.

Det konstateres ud fra en umiddelbar vurdering af sagens konkrete omstændigheder om en dansk statsborger, som har ansøgt om familiesammenføring med en udenlandsk ægtefælle på grundlag af EU-retten, har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land.

Ved vurderingen heraf skal der lægges vægt på, om familiens samlede forhold indikerer, at den danske statsborger har etableret et reelt og faktisk ophold i værtslandet. Der vil således bl.a. kunne lægges vægt på varigheden af den danske statsborgers planlagte ophold, varigheden af ægteskabet mellem den danske statsborger og den udenlandske ægtefælle, karakteren af den danske statsborgers bopæl m.v.

Eksempler på tilfælde, hvor det umiddelbart må vurderes, at der ikke har været tale om reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, kan være sager, hvor det af ansøgningen fremgår, at den danske statsborger har bibeholdt sin adresse i Danmark, eller hvor familiemedlemmet hovedsageligt har opholdt sig i et andet EU-land end det EU-land, som den danske statsborger har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i, eller hvor familiemedlemmets ophold i det andet EU-land, hvor den danske statsborger har opholdt sig, har været kortvarigt.

Hvis der ud fra den umiddelbare vurdering må antages at foreligge en situation, hvor en dansk statsborger, hvis familiemedlem ansøger om familiesammenføring, ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, skal der kræves dokumentation herfor.

Som eksempler på dokumenter, der vil kunne kræves fremlagt med henblik på at dokumentere, at en dansk statsborger har haft et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, kan følgende dokumenter nævnes:

- dokumentation for adresser, herunder udskrifter fra et evt. folkeregister i det pågældende EU-land
- dokumentation for boligkøb i EU-landet, lejekontrakter for leje af bolig eller kvittering for huslejebetaling
- dokumentation for, at den danske statsborger er flyttet fra pågældendes tidligere bopæl, herunder dokumentation for, at pågældende har opsagt lejemål, solgt sit hus eller fremlejet sin bopæl i en vis periode
- dokumentation for børns skolegang, optagelse i daginstitution m.v.
- dokumentation for sygesikringsnummer eller tilsvarende i EU-landet eller særlige sygeforsikringer.

Det skal understreges, at der ikke er tale om en udtømmende opregning af dokumenter, som den danske statsborger har mulighed for at fremlægge med henblik på at dokumentere etablering af et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land.

Det bemærkes, at der vil være tale om fremlæggelse af dokumenter, som er udstedt i andre EU-lande, og at det derfor konkret må vurderes, om et givent dokument kan antages at indikere etablering af reel og faktisk bopæl i et andet EU-land. Der vil endvidere i den forbindelse tillige skulle lægges vægt på, om et dokument vurderes at være ægte.

Såfremt det vurderes, at den danske statsborger ikke har etableret et reelt og faktisk ophold i et andet EU-land, gives der afslag på ansøgningen om familiesammenføring.

Opmærksomheden henledes dog på, at en dansk statsborger, der bor i Danmark, men helt eller delvist arbejder i et andet EU-land, og som følge heraf regelmæssigt rejser dertil (grænsegænger), i visse tilfælde kan opnå familiesammenføring med deres familiemedlemmer på baggrund af EU-rettens regler. En dansk statsborger, der bor i Danmark og arbejder for en arbejdsgiver, der er hjemmehørende i Danmark, men som inden for rammerne af sin arbejdskontrakt udfører en del af sit arbejde i en anden medlemsstat (forretningsrejser), kan også i visse tilfælde opnå familiesammenføring med deres familiemedlemmer på baggrund af EU-rettens regler. Der opstilles dog særlige betingelser herfor, se nærmere herom under pkt. 4.3 om dommen S. m.fl.

En dansk statsborger, der bor i Danmark og leverer grænseoverskridende tjenesteydelser til andre EU-lande, har i visse tilfælde mulighed for at opnå familiesammenføring efter EU-retten efter principperne i Carpenter-dommen. Se nærmere herom under pkt. 4.2.

4.1.5. Tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten

Det er ikke et krav, at det udenlandske familiemedlem indrejser i Danmark samtidig med den danske statsborger.

Hvis familiemedlemmet til en dansk statsborger, som har udnyttet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land, først søger om familiesammenføring efter EU-reglerne på et senere tidspunkt end tidspunktet for den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, skal der foretages en konkret vurdering af, om familiemedlemmets ansøgning er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark.

Der skal ved vurderingen heraf lægges vægt på baggrunden for den tidsmæssige forskel mellem den danske statsborgers tilbagevenden og ansøgningen, herunder om familiemedlemmet af særlige arbejds- eller uddannelsesmæssige grunde har udskudt ansøgningen samt varigheden af den tidsmæssige forskel. For eksempel kan udskydelse af indgivelsen af ansøgningen skyldes, at ansøgeren skal have afsluttet en påbegyndt uddannelse, hvilket blandt andet kan dokumenteres ved indsendelse af eksamensbeviser etc. Endvidere kan særlige helbredsmæssige årsager, herunder alvorlig sygdom hos ansøgeren eller dennes familiemedlemmer, være årsag til udskydelsen.

På den anden side kan flere måneders udskydelse som udgangspunkt ikke begrundes i et generelt ønske om fortsat beskæftigelse eller ophold hos familie.

Er der derimod tale om særlige beskæftigelsesmæssige hensyn, herunder opfyldelse af en kontraktretlig forpligtelse, der har været årsag til, at ansøgningen udskydes flere måneder, vil ansøgningen som udgangspunkt blive anset for at være indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden. Dette kan blandt andet dokumenteres via en arbejdskontrakt, der eksempelvis dokumenterer, at den pågældende er involveret i et konkret byggeprojekt.

Tilsvarende gælder, hvor den danske statsborger fortsat befinder sig i det andet EU-land, men er ophørt med den EU-retlige aktivitet på ansøgningstidspunktet. Også i dette tilfælde skal ansøgningen om registreringsbevis/opholdskort indgives i naturlig forlængelse af afslutningen på den EU-retlige aktivitet i det andet EU-land.

I tilfælde, hvor familiemedlemmet er indrejst i Danmark samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, men først senere indgiver en ansøgning om familiesammenføring efter EU-reglerne, stilles der ikke krav om, at ansøgningen er indgivet i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden, hvis den pågældende i øvrigt opfylder betingelserne for at kunne opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger.

Det vil være en betingelse, at familiemedlemmet er indrejst i Danmark med henblik på at udøve et familieliv med den danske statsborger, og at familiemedlemmet i øvrigt ville kunne have opnået familiesammenføring til den danske statsborger efter EU-reglerne, såfremt den pågældende havde indgivet ansøgningen ved indreisen. Det er endvidere en betingelse, at ansøgeren i hele perioden frem til indgivelsen af ansøgningen har opfyldt disse betingelser.

Ved vurderingen af sådanne sager er det således afgørende, at familiemedlemmet i hele perioden har opfyldt betingelserne for at opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger, men blot ikke har søgt herom. I sådanne

tilfælde har familiemedlemmet en opholdsret i Danmark efter EU-reglerne, uanset at den pågældende først senere søger om et egentligt opholdskort.

I de tilfælde, hvor ansøgningen ikke indgives i forbindelse med indrejsen, påhviler det ansøgeren at godtgøre, at indrejsen skete samtidig med eller i naturlig forlængelse af den danske statsborgers tilbagevenden til Danmark, og at ansøgeren i hele perioden har opfyldt betingelserne for at opnå familiesammenføring efter EU-reglerne til den danske statsborger, herunder at den pågældende har opholdt sig i Danmark sammen med den danske statsborger. Dette kan f.eks. dokumenteres ved fremlæggelse af billet, ændring af folkeregisteradresse, huslejekvitteringer m.v.

Der henvises til bilag 7 som er Integrationsministeriets notat af 28. juni 2010 om tidsmæssig sammenhæng mellem en dansk statsborgers tilbagevenden til Danmark og ansøgning om ophold som familiemedlem til den danske statsborger efter EU-retten.

4.1.6. Tidsmæssig kontinuitet mellem den danske statsborgers benyttelse af retten til fri bevægelighed i et andet EU-land og den pågældendes tilbagevenden til Danmark

Anvendelse af reglerne om ophold for familiemedlemmer til en dansk statsborger, der har udøvet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land, er betinget af, at der er en vis kontinuitet mellem den danske statsborgers benyttelse af retten til fri bevægelighed i et andet EU-land og den pågældendes tilbagevenden til Danmark.

Hvis den danske statsborger ikke vender direkte tilbage til Danmark fra det andet EU-land, skal der foretages en konkret vurdering af baggrunden herfor samt lægges vægt på varigheden af den tid, der er forløbet mellem udrejsen af det andet EU-land og indrejsen i Danmark.

F.eks. vil et helt kort ferieophold i et andet land eller et ophold i et andet land begrundet i arbejdsmæssige forhold, uddannelse eller sygdom, der ikke er af længerevarende karakter, inden indrejsen i Danmark ikke betyde, at betingelsen om kontinuitet ikke kan anses for opfyldt.

4.1.7. Krav til ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold

I de tilfælde, hvor ansøger er ægtefælle, registreret partner eller fast samlever til den danske statsborger, skal ægteskabet, det registrerede partnerskab eller faste samlivsforhold fortsat bestå ved udstedelsen af registreringsbevis/opholdskort.

Ægteskabet/det registrerede partnerskab/det faste samlivsforhold må ikke være proforma. Både den danske statsborger og den person, der ansøger om familie-

sammenføring, skal under strafansvar afgive erklæring på tro og love herom. Se endvidere nedenfor under pkt. 5 om fælles betingelser for opholdsret.

4.2. Familiesammenføring af et familiemedlem efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger, bor i Danmark og her anvender TEUF's bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser (principperne i Carpenterdommen)

For at den danske statsborgers familiemedlem kan få familiesammenføring efter EU-retten, skal betingelserne under pkt. 4.1 ovenfor eller i dette pkt. 4.2 være opfyldt. Endvidere skal de fælles betingelser nedenfor i pkt. 5 være opfyldt.

4.2.1. Kredsen af familiemedlemmer

Kredsen af familiemedlemmer, der er omfattet af pkt. 4.2, er følgende personer:

- ægtefælle
- registreret partner
- fast samlever over 18 år
- børn under 21 år af den danske statsborger eller af ægtefællen/den registrerede partner/den faste samlever.

Det bemærkes, at der for ægtefæller/registrerede partnere ikke stilles krav om samliv på fælles bopæl eller alderskrav, jf. dog pkt. 4.2.4 nedenfor om kravet om et reelt familieliv.

Der skal være tale om et reelt slægtskabsforhold mellem den danske statsborger og familiemedlemmet. Til brug for en ansøgning om familiesammenføring skal der fremvises dokumentation for, at der er etableret en familiemæssig tilknytning mellem den danske statsborger og familiemedlemmet, f.eks. en vielsesattest (i forhold til ægtefæller) eller en dåbs- eller fødselsattest (i forhold til børn).

4.2.2. Den danske statsborger bor i Danmark og herfra leverer tjenesteydelser til andre EU-lande

I de tilfælde, hvor en dansk statsborger, som bor i Danmark, leverer grænseoverskridende tjenesteydelser til andre EU-lande, kan denne have mulighed for at opnå familiesammenføring efter EU-retten, jf. herved EU-Domstolens dom i sagen Carpenter (sag C-60/00).

Familiesammenføring af et familiemedlem på baggrund af EU-Domstolens retspraksis (Carpenterdommen), hvor referencen er dansk statsborger, opholder sig i

Danmark og her anvender TEUF's bestemmelser om fri bevægelighed af tjenesteydelser, meddeles efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 13 under følgende yderligere betingelser:

- familiemedlemmet (tredjelandstatsborgeren) er indrejst lovligt
- der er dels tale om levering af tjenesteydelser fra Danmark, og dels tale om forretningsrejser til de øvrige EU-lande, hvortil der leveres tjenesteydelser
- leveringen af tjenesteydelserne udgør en stor del af den pågældendes erhvervsmæssige aktiviteter, dels i hjemlandet, dels i andre medlemsstater
- i de tilfælde, hvor ansøger er ægtefælle, registreret partner eller fast samlever til den danske statsborger, skal ægteskabet, det registrerede partnerskab eller faste samlivsforhold fortsat bestå ved udstedelsen af registreringsbevis/opholdskort, og
- parret skal have etableret et reelt familieliv i Danmark.

Der vil kunne kræves dokumentation for, at ovennævnte omstændigheder foreligger.

4.2.3. Grænseoverskridende tjenesteydelse

Det er et krav, at den danske statsborger leverer en grænseoverskridende tjenesteydelse, som eksempelvis kan være salg af annonceplads i tidsskrifter, som i Carpenter-dommen, til personer, der opholder sig i et andet EU-land. Som det fremgår ovenfor, skal der dels være tale om levering af tjenesteydelser fra Danmark, og dels tale om forretningsrejser til de øvrige EU-lande, hvortil der leveres tjenesteydelser. Leveringen af tjenesteydelserne skal endvidere udgøre en stor del af den pågældendes erhvervsmæssige aktiviteter, dels i hjemlandet, dels i andre medlemsstater.

4.2.4. Reelt familieliv

Det er en betingelse for udstedelse af registreringsbevis/opholdskort til det udenlandske familiemedlem, at familiemedlemmerne har etableret et reelt familieliv i Danmark. Dette er eksempelvis tilfældet, hvis det udenlandske familiemedlem på den fælles bopæl passer den danske statsborgers mindreårige børn.

4.3. Den danske statsborger bor i Danmark og arbejder i et andet EU-land (principperne i S-dommen)

En dansk statsborger, som bor i Danmark, og som arbejder i et andet EU-land, har i visse tilfælde mulighed for at opnå familiesammenføring efter EU-retten, jf. dommen S. m.fl., (sag C-457/12).

Dommen vedrørte den ukrainske statsborger, fru S, der var svigermor til en nederlandsk statsborger, som var ansat af en nederlandsk arbejdsgiver som salgschef vedrørende Benelux-landene. Svigersønnen anvendte 30 % af sin ugentlige arbejdstid på at forberede og gennemføre forretningsrejser til Belgien, Frankrig, Tyskland og Storbritannien. Fru S tog sig af sit barnebarn.

Dommen vedrørte endvidere fru G, der var peruviansk statsborger og ægtefælle til en nederlandsk statsborger, der var bosat i Nederlandene, og som arbejdede for en arbejdsgiver i Belgien, hvortil han rejste hver dag. Parret havde en datter, og desuden havde fru G en søn, der også var optaget i familien.

EU-Domstolen fastslog, at enhver EU-statsborger, der inden for rammerne af en arbejdskontrakt udøver erhvervsmæssig beskæftigelse i en anden medlemsstat end den, hvor den pågældende har bopæl, er omfattet af EU-traktatens ret til arbejdskraftens frie bevægelighed. EU-Domstolen udtalte endvidere, at retten til fri bevægelighed for arbejdstagere kan betyde, at en tredjelandsstatsborger, der er familiemedlem til en arbejdstager, som er EU-statsborger, indrømmes en afledt opholdsret i den medlemsstat, hvor EU-statsborgeren er statsborger.

Familiesammenføringen er dog betinget af, at familiesammenføringen er **nødvendig** for at sikre, at EU-statsborgeren faktisk kan udøve sin ret til arbejdskraftens frie bevægelighed. Alene det forhold, at den danske statsborger ønsker at bo i Danmark med sin udenlandske ægtefælle, er ikke nok.

Hvis en dansk statsborger, som bor i Danmark, men som arbejder helt eller delvist i en anden medlemsstat, ønsker at få udstedt registreringsbevis/opholdskort til sit udenlandske familiemedlem efter EU-retten, skal følgende krav være opfyldt:

- Den danske statsborger skal bo i Danmark og være arbejdstager efter EU-retten i en anden medlemsstat og som følge heraf regelmæssigt rejse dertil (grænsegænger), *eller* være ansat ved en i Danmark hjemmehørende arbejdsgiver, men inden for rammerne af sin arbejdskontrakt udføre en vis del af sit ugentlige arbejde i en anden medlemsstat (forretningsrejser). Der skal i sidstnævnte tilfælde være tale om, at ansættelsen forudsætter, at en vis del af arbejdet skal udføres i en anden medlemsstat, og at der således ikke blot er tale om en (tilfældig) forbigående koncentration af forretningsrejser i en kortere periode. I sagen S brugte unionsborgeren som nævnt ovenfor 30 % af sin ugentlige arbejdstid på at forberede og gennemføre

forretningsrejser til andre medlemsstater. Der vil dog altid være tale om en konkret vurdering.

- Familiesammenføringen skal være **nødvendig** for at sikre, at den danske statsborger faktisk kan udøve sin ret til fri bevægelighed i den anden medlemsstat
- Den danske statsborgers udenlandske familiemedlem skal være **indrejst lovligt** i Danmark
- Den danske statsborger og det udenlandske familiemedlem skal **etablere et reelt samliv** i Danmark.

Der henvises til Justitsministeriets juridiske fortolkningsnotat af 26. maj 2014 om sagerne C-456/12, O. m.fl., og C-457/12, S. m.fl., som er vedlagt som bilag 6.

5. Fælles betingelser for familiesammenføring af familiemedlemmer efter EU-reglerne, hvor referencen er dansk statsborger

5.1. Misbrug og svig

Det kan ikke betegnes som uretmæssig unddragelse af national lovgivning, at formålet med, at familiemedlemmerne har bosat sig i et andet EU-land, er at kunne vende tilbage til oprindelseslandet i medfør af EU-rettens regler, jf. EU-Domstolens dom i sagen Akrich (sag C-109/01).

Alene misbrugstilfælde vil således kunne medføre afslag på familiesammenføring. Misbrug vil kunne foreligge ved ægteskaber, der er indgået proforma eller ved proformaaflytning til et andet EU-land (den danske statsborger kan ikke anses at have etableret et reelt og faktisk ophold i EU-landet).

Det understreges, at der skal foretages en vurdering af, om der er tale om misbrug af EU-rettens regler, herunder om der er bestemte grunde til at antage, at det afgørende formål med et ægteskabs indgåelse eller etablering af et samlivsforhold er at opnå registreringsbevis eller opholdskort efter EU-retten.

Med henblik på at skærpe opmærksomheden omkring kravet om, at der ikke må være tale om misbrug, herunder proformaægteskaber, skal både den danske statsborger og familiemedlemmet erklære, at formålet med ægteskabets/det registrerede partnerskabs indgåelse eller samlivsforholdets etablering ikke alene er at opnå et selvstændigt opholdsgrundlag for ansøgeren. Erklæringerne afgives på tro og love under strafansvar.

Nægtelse af udstedelse af registreringsbevis/opholdskort skal ske, hvis der foreligger misbrug af rettigheder eller svig, eller hvis hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette.

Vurderingen af om et ægteskab er reelt (ikke proforma), kan tage udgangspunkt i følgende **vejledende** kriterier opstillet af Kommissionen (meddelelse af 2. juli 2009 fra Kommissionen til Europaparlamentet og Rådet om retningslinjer for en bedre gennemførelse og anvendelse af direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, pkt. 4.2.):

- om ansøgeren og den danske statsborger har mødt hinanden inden ægteskabet
- om ansøgeren og den danske statsborger kan gøre rede for hinandens personlige data, hvorledes de har lært hinanden at kende eller andre vigtige, personlige oplysninger
- om ansøgeren og den danske statsborger taler et fælles sprog, som begge forstår
- der er bevis for, at der er blevet givet et pengebeløb eller gaver, for at få ægteskabet i stand (med undtagelse af pengebeløb og gaver, der overdrages som medgift i kulturer, hvor dette er almindeligt)
- den ene eller begge ægtefællers baggrund indeholder bevis for tidligere proformaægteskaber eller andet misbrug eller svig med henblik på opnåelse af opholdsret
- der først påbegyndes familieliv efter at afgørelsen om udsendelse blev vedtaget
- parret bliver skilt kort efter, at den pågældende tredjelandstatsborger har fået opholdsret.

Der henvises endvidere til Kommissionens ”Håndbog om håndtering af angivelige proformaægteskaber mellem EU-borgere og ikke-EU-statsborgere i relation til EU-reglerne om EU-borgeres fri bevægelighed” offentliggjort den 26. september 2014 (SWD(2014) 284).

De ovennævnte forhold udgør eksempler og ikke en udtømmende liste over forhold, der kan pege på, at et ægteskab ikke er ægte. Der skal tages hensyn til alle omstændighederne i den enkelte sag, og der må ikke uden videre drages automatiske konklusioner på baggrund af et enkelt kriterium. Alle proceduremæssige garantier - herunder proportionalitetsprincippet - skal overholdes.

Ved mistanke om proformaægteskab skal ansøgeren og den danske statsborger indkaldes til en samtale med henblik på at få afklaret, om der foreligger misbrug af EU-reglerne.

Med hensyn til muligheden for at afslå registreringsbevis/opholdskort, hvis hensynet til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed tilsiger dette, skal der ved afgørelsen lægges vægt på, at foranstaltninger truffet under hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i ansøgerens personlige adfærd. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

Der gives afslag på en ansøgning om familiesammenføring efter EU-retten, såfremt det efter en konkret vurdering af omstændighederne i en sag findes, at hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller om svig, herunder proformaægteskaber, brug af forfalskede dokumenter, falsk identitet osv.

5.2. Særligt om hensyn til barnets tarv

Efter artikel 3 i *FN's børnekonvention* skal barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn, hvad enten disse udøves af offentlige eller private institutioner for socialt velfærd, domstole, forvaltningsmyndigheder eller lovgivende organer, komme i første række.

Efter bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 18, kan opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, ikke gives, såfremt dette *åbenbart vil stride mod ansøgerens tarv*.

Bestemmelsen må antages at finde analog anvendelse i EU-sager, hvor dette er foreneligt med EU-retten, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Det må ikke stride mod barnets tarv, at der bliver givet ret til ophold i Danmark.

Det skal derfor vurderes, om barnet vil få alvorlige sociale problemer, såfremt barnet gives registreringsbevis/opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Dette kan f.eks. forudses, hvis barnets familie i Danmark eller opholdslandet har sociale problemer. Der vil desuden blive lagt vægt på barnets situation i opholdslandet, herunder opvækst, skole og sproglige færdigheder, og om barnet eventuelt tidligere har opholdt sig hos nær familie i hjemlandet.

Afslag på familiesammenføring af børn af hensyn til barnets tarv vil navnlig være relevant, hvor familiens forhold er af en sådan karakter, at der kan forudses *alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet*, såfremt barnet gives registreringsbevis/opholdskort efter EU-opholdsbekendtgørelsen. Det vil bl.a. kunne indgå i denne vurdering, om der er en betydelig og nærliggende risiko for, at barnet vil blive tvangsfjernet allerede ved eller kort tid efter ankomsten til

Danmark. En sådan risiko vil f.eks. kunne foreligge i tilfælde, hvor barnets søskende i Danmark eller opholdslandet er blevet tvangsfjernet, eller hvor de sociale myndigheder har taget skridt til at foranstalte tvangsfjernelse m.v. Ligeledes vil det kunne indgå i vurderingen, om der er risiko for, at barnet vil blive udsat for fysiske eller seksuelle overgreb, f.eks. hvis forælderen eller dennes ægtefælle eller samlever tidligere er dømt for overgreb mod børn, og hvor det må antages, at der fortsat er risiko for nye overgreb.

Afslag på familiesammenføring til børn forudsættes administreret i overensstemmelse med *FN's børnekonvention* og navnlig det i konventionens artikel 3 indeholdte krav om, at barnets tarv i alle foranstaltninger vedrørende børn skal komme i første række. Det skal i den forbindelse indgå, at barnet som udgangspunkt bør vokse op i et familiemiljø, medmindre dette strider mod barnets tarv, jf. præambelen til *FN's børnekonvention*.

I de tilfælde, hvor oplysninger i en sag, der er kommet i stand på baggrund af en ansøgning indgivet af en af barnets forældre på vegne af barnet, peger i retning af, at hensynet til barnets tarv taler imod at give tilladelse til familiesammenføring, og hvor oplysningerne i sagen ydermere giver grund til at antage, at der er modstrid mellem barnets eget ønske og forældrenes ønske med hensyn til spørgsmålet om familiesammenføring, vil der i helt særlige tilfælde kunne være behov for at foretage en *særskilt høring af barnet*.

Udlændingelovens § 9, stk. 18, skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i udlændingelovens § 9, stk. 28, hvorefter kommunalbestyrelsen efter anmodning fra Udlændingestyrelsen afgiver en udtalelse om, hvorvidt meddelelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, åbenbart vil stride mod barnets tarv. Udtalelsen afgives uden samtykke fra den eller de personer, som udtalelsen vedrører. Bestemmelsen må antages at finde analog anvendelse i sager om ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen, i det omfang det er foreneligt med EU-retten, jf. udlændingelovens § 2, stk. 3.

Der skal alene indhentes oplysninger til belysning af barnets tarv, såfremt der i sagen foreligger oplysninger, der indikerer, at der er mulighed for, at der kan opstå alvorlige sociale problemer for barnet under barnets ophold her i landet.

Er der oplysninger i sagen, der peger i retning af, at en forælder eller dennes ægtefælle/samlever er dømt for overgreb mod børn eller andre strafbare forhold, jf. udlændingelovens § 9, stk. 19, der har betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, indhentes der med den pågældendes samtykke en udskrift vedrørende den pågældende fra *Det Centrale Kriminalregister*. Hvis det fremgår af *Det Centrale Kriminalregister*, at den pågældende er idømt straf for overtrædelse af bestemmelser i straffeloven, der kan have betydning for vurderingen af hensynet til barnets tarv, rekvireres, med den pågældendes samtykke, de relevante domsudskrifter med henblik på at undersøge, om domfældelsen er sket vedrørende for-

hold af den nævnte karakter. Manglende samtykke vil efter omstændighederne kunne tillægges processuel skadesvirkning, dvs. at der gives afslag på ansøgningen om familiesammenføring med henvisning til, at hovedpersonen ikke har medvirket til sagens oplysning.

Det vurderes herefter - under hensyn til EU-retten krav om proportionalitet - om der foreligger sådanne omstændigheder, at hensynet til barnets tarv tilsiger, at der gives afslag på registreringsbevis/opholdskort.

5.3. Tidsbegrænset ophold

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 33, stk. 1, behandles en ansøgning om tidsbegrænset ophold i første instans af Statsforvaltningen.

Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1, 1. pkt. Påklages afgørelsen inden 7 dage efter, den er meddelt den pågældende, har udlændingen ret til at blive her i landet, indtil klagesagen er afgjort, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1, 2. pkt.

Familiemedlemmer, der er EU-statsborgere, skal ansøge om registreringsbevis senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder, og registreringsbeviset udstedes ikke for noget bestemt tidsrum, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 21. I øvrigt udstedes registreringsbeviset i overensstemmelse med EU-opholdsbekendtgørelsens § 23, der finder analog anvendelse. Det bemærkes dog, at det forhold, at registreringsbeviset ikke udstedes for noget bestemt tidsrum, ikke giver EU-statsborgere en umiddelbar ret til tidsbegrænset ophold efter EU-retten. Det er således en betingelse for at opnå ret til tidsbegrænset ophold, at EU-borgeren har haft lovligt ophold i uafbrudt fem år i værtsmedlemsstaten, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1.

Familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, skal ansøge om opholdskort senest 3 måneder efter indrejsen, hvis opholdet forventes at vare mere end 3 måneder, og opholdskortet udstedes for 5 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 25. Der skal straks udstedes kvittering for ansøgningens indgivelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 37, stk. 2, sidste pkt. I øvrigt udstedes opholdskortet i overensstemmelse med EU-opholdsbekendtgørelsens § 26, der finder analog anvendelse.

Familiemedlemmet til den danske statsborger er fritaget for krav om arbejdstilladelse, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 18, jf. udlændingelovens § 14, stk. 1, nr. 2.

Det udenlandske familiemedlem er omfattet af integrationsloven, jf. integrationslovens § 2, stk. 4, nr. 8, som indvandrer. Kommunen skal efter lovens kapitel 4 tilbyde udlændingen et introduktionsforløb.

5.4. Tidsbegrænset ophold

Familiemedlemmer, der er EU-statsborgere, har ret til tidsbegrænset ophold her i landet, når pågældende har haft lovligt ophold her i landet uafbrudt i 5 år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 1, og bevis for ret til tidsbegrænset ophold udstedes af Statsforvaltningen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 28, stk. 1, og § 33, stk. 1.

Familiemedlemmer, der er tredjelandstatsborgere, har ret til tidsbegrænset ophold her i landet, når pågældende har haft lovligt ophold her i landet som familiemedlem til en hovedperson uafbrudt i 5 år og i hele denne periode har opholdt sig sammen med den danske statsborger, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 19, stk. 4, der finder analog anvendelse.

Tidsbegrænset opholdskort udstedes for 10 år af Statsforvaltningen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 28, stk. 1, § 29, stk. 1 og § 33, stk. 1. Det tidsbegrænsede opholdskort fornyes automatisk hvert 10. år.

Som bilag 8 vedlægges Integrationsministeriets notat af 18. maj 2009 om tidsbegrænset ophold efter opholdsdirektivet.

5.5. Ophør af opholdsret

5.5.1. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter hovedpersonens død eller udrejse

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 1, mister en EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter § 8, stk. 1, eller §§ 9-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens død eller udrejse af Danmark.

Efter § 14, stk. 2, mister en tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter § 8, stk. 1, eller §§ 9-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens død, hvis den pågældende har opholdt sig her i landet i mindst 1 år inden hovedpersonens død. Opholdsretten vil dog herefter være betinget af, at tredjelandstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven, eller den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

Det følger af Danmarks EU-retlige forpligtelser, at en EU-statsborger og dennes familiemedlemmer uanset nationalitet ikke må stilles ringere end en dansk statsborger og dennes familiemedlemmer i en tilsvarende situation.

Tredjelandstatsborgere, der ikke opfylder betingelserne i EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 2, kan derfor bevare deres ret til ophold i Danmark, i det omfang pågældende må antages at ville have fået forlænget deres opholdstilladelse efter udlændingelovens § 19, stk. 8, såfremt de havde haft opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 1 eller § 9 c, stk. 1. Sådanne tredjelandstatsborgere meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c.

Hvis der træffes afgørelse om ophør efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 14, stk. 2, skal sagen oversendes til Udlændingestyrelsen med henblik på Udlændingestyrelsens vurdering af, om vedkommende kan få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c.

Efter § 14, stk. 3, har en EU-statsborger henholdsvis tredjelandstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter § 8, stk. 1, eller §§ 9-11, ret til tidsubegrænset ophold, jf. § 20, hvis hovedpersonen var omfattet af § 3, stk. 1, og

- hovedpersonen ved sin død havde opholdt sig her i landet uafbrudt i mindst 2 år
- dødsfaldet skyldtes en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, eller
- familiemedlemmet var ægtefælle til hovedpersonen og mistede sin danske indfødsret ved indgåelse af ægteskab med hovedpersonen.

Efter § 14, stk. 4, mister en EU-statsborger eller tredjelandstatsborger, der er barn til en hovedperson eller til hovedpersonens ægtefælle, ikke retten til ophold her i landet ved hovedpersonens død eller udrejse af landet, hvis barnet opholder sig her i landet og er tilmeldt en uddannelsesinstitution. Retten til ophold bevares, indtil barnet har afsluttet sin uddannelse. Den forælder, der faktisk tager sig af barnet, har ret til ophold sammen med barnet uanset nationalitet.

5.5.2. Familiemedlemmer med ret til at blive boende efter ophør af ægteskab

Efter EU-opholdsbekendtgørelsens § 15, stk. 1, mister en EU-statsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter § 8, stk. 1, eller §§ 9-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse.

Efter bestemmelsens stk. 2, mister en tredjelandsstatsborger, der har ret til at opholde sig her i landet som familiemedlem efter § 8, stk. 1, eller §§ 9-11, ikke retten til ophold ved hovedpersonens og dennes ægtefælles skilsmisse eller ophør af ægteskabet ved omstødelse, hvis

- ægteskabet ved begyndelsen af proceduren til skilsmisse eller omstødelse har været i mindst 3 år, heraf mindst 1 år her i landet
- forældremyndigheden til hovedpersonens børn ved aftale eller afgørelse er overdraget til en ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger
- der foreligger en særlig vanskelig situation, herunder som følge af, at ægtefællen har været udsat for overgreb, misbrug eller anden overlast i hjemmet, mens ægteskabet bestod, eller
- ægtefællen ved aftale eller afgørelse har ret til samvær med et mindreårigt barn, og dette samvær skal finde sted her i landet.

Opholdsret, der bevares efter reglen i stk. 2, er efter skilsmissen eller ophøret af ægteskabet ved omstødelse betinget af, at tredjelandsstatsborgeren er arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, at den pågældende råder over sådanne indtægter eller midler til sit underhold, at den pågældende ikke falder det offentlige til byrde, og tegner en sygeforsikring, der dækker perioden, indtil den pågældende opnår ret til ydelser efter sundhedsloven, eller at den pågældende er familiemedlem til en person, der opfylder disse krav.

Ophævelse af samliv på fælles bopæl sidestilles med skilsmisse og ophør af ægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 3, stk. 1, hvoraf det fremgår, at bestemmelser i bekendtgørelsen om ægtefæller finder tilsvarende anvendelse, hvor en person over 18 år samlever på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en hovedperson over 18 år.

5.5.3. Børn med selvstændig ret til at blive boende samt forældrenes afledte opholdsret efter artikel 10 i forordning 492/11 (tidligere artikel 12 i forordning 1612/68)

Hvis en dansk statsborger har udøvet sin ret til fri bevægelighed som arbejdstager, selvstændig erhvervsdrivende, pensioneret arbejdstager, pensioneret selvstændig erhvervsdrivende eller udstationeret i et andet EU-land og den pågældende vender tilbage til Danmark, vil den danske statsborgers barn kunne opnå ret til fortsat ophold i Danmark på baggrund af artikel 10 i forordning 492/11, hvis barnet er under uddannelse i Danmark. Der kan i den forbindelse ikke stilles krav om, at den danske statsborger i Danmark er økonomisk aktiv eller i øvrigt er selvforsørgende.

Har den danske statsborger udøvet sin ret til fri bevægelighed i et andet EU-land som studerende eller selvforsørgende, kan barnet ikke opnå ret til fortsat ophold i

Danmark på baggrund af artikel 10 i forordning 492/11, uanset om den danske statsborger udøver økonomisk aktivitet, f.eks. som arbejdstager i Danmark, efter sin tilbagevenden.

I tilfælde, hvor en dansk statsborger, som opholder sig i Danmark, leverer grænseoverskridende tjenesteydelser til andre EU-lande eller arbejder i et andet EU-land, kan denne have mulighed for at opnå familiesammenføring efter EU-retten.

EU-Domstolen har som beskrevet i afsnit 4.2 og 4.3 om dommene Carpenter og S. m.fl. fastslået, at en EU-statsborger, der opholder sig i sit eget land, men som leverer tjenesteydelser til borgere i andre EU-lande, eller som helt eller delvist arbejder i et andet EU-land, under visse omstændigheder har krav på familiesammenføring efter EU-reglerne i sit hjemland.

I tilfælde, hvor et barn har opnået familiesammenføring til en dansk statsborger på baggrund af principperne i Carpenter-sagen eller S. m.fl., vil barnet kunne opnå ret til fortsat ophold efter artikel 10 i forordning 492/11, hvis barnet er under uddannelse i Danmark.

Den nævnte opholdsret for et barn gælder for den danske statsborgers børn samt for evt. ægtefælles/fast samlevers børn. Opholdsretten gælder uanset børnenes nationalitet.

I de nævnte tilfælde vil barnet have en ret til fortsat ophold i Danmark efter artikel 10 i forordning 492/11, hvis barnet har skolegang eller er under uddannelse i Danmark.

Hvis den forælder, der ikke er dansk statsborger, har den faktiske forældremyndighed over barnet, vil denne forælder desuden have ret til fortsat ophold i Danmark efter artikel 10 i forordning 492/11.

Som bilag 9 vedlægges Integrationsministeriets brev af 8. april 2010 om fortolkningen af EU-Domstolens domme i sagerne Ibrahim (sag C-310/08) og Teixeira (sag C-480/08).

5.5.4. Ophør af opholdsret, når betingelserne ikke længere er opfyldt eller grundlaget var urigtigt, herunder ved udvist svig

Tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis det udenlandske familiemedlem ikke længere opfylder betingelserne for det udstedte registreringsbevis eller opholdskort, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 1.

Tidsbegrænset opholdsret efter § 14, stk. 1, og § 15, stk. 1, ophører, hvis den pågældende opgiver sin bopæl her i landet eller har opholdt sig uden for landet i

mere end 12 på hinanden følgende måneder, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 2.

Tidsbegrænset opholdsret ophører, hvis der er tale om misbrug af rettigheder, hvis grundlaget for udstedelsen af en persons registreringsbevis eller opholdskort var urigtigt, eller den pågældende har opnået registreringsbevis eller opholdskort ved svig, herunder i kraft af et proformaægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 30, stk. 3.

Tidsubegrænset opholdsret efter §§ 19-20 ophører, hvis den pågældende har opholdt sig uden for landet i mere end 2 på hinanden følgende år, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 1.

Tidsubegrænset opholdsret ophører, hvis der er tale om misbrug af rettigheder, hvis grundlaget for udstedelsen af en persons registreringsbevis eller opholdskort var urigtigt, eller den pågældende har opnået registreringsbevis eller opholdskort ved svig, herunder i kraft af et proformaægteskab, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 31, stk. 2.

Hvis en persons opholdsret ophører efter §§ 30-31, træffer Statsforvaltningen, jf. § 33, stk. 1, afgørelse om, hvorvidt den pågældende bibeholder sit opholdsgrundlag. Bestemmelsen i EU-opholdsbekendtgørelsens § 39 og i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder anvendelse. Opholdskort for familiemedlemmer, jf. §§ 25 og 29, inddrages, hvis der træffes afgørelse om, at indehaveren ikke længere har ret til at opholde sig her i landet, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 1.

Det kan efter ansøgning bestemmes, at en opholdsret ikke skal anses for ophørt i de tilfælde, der er nævnt i §§ 30, stk. 2, og 31, stk. 1, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 32, stk. 2.

Statsforvaltningens afgørelse kan påklages til Udlændingestyrelsen, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 34, stk. 1.

6. Udrejsefrist

Såfremt der gives afslag på ophold efter EU-opholdsbekendtgørelsen eller træffes afgørelse om ophør af retten til ophold, fastsættes udrejsefristen normalt til 1 måned, jf. udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., jf. artikel 30, stk. 3, i Direktiv 2004/38/EF. I påtrængende tilfælde kan udrejsefristen fastsættes til straks.

Såfremt afgørelsen, der indeholder en udrejsefrist, vedrører en tredjelandstatsborger, vejledes den pågældende om, at såfremt udlændingen ikke udrejser frivilligt, vil den pågældende blive udsendt tvangsmæssigt af Danmark, at den pågæl-

dende kan blive udvist og straffet for ulovligt ophold i Danmark og at udvisning af Danmark betyder, at den pågældende får forbud mod at indrejse i alle EU- og Schengenlande, herunder Danmark, i op til 2 år, ligesom den pågældende vil blive indberettet i Schengeninformationssystemet som uønsket i Schengenlandene.

7. Sager omfattet af orienteringen

Denne orientering finder anvendelse på alle ikke-afgjorte sager.

Anni Fode